هفته‌نامهٔ بندرِ نیلاب

صدا و صحنه؛ در محله‌هایی که نمایش نمی‌رود و صندلی کم است

مهدی رحیمی

در بسیاری از محله‌های بندر نیلاب، سالن نمایش وجود ندارد. نه به این معنا که هیچ‌کس نمایش نمی‌بیند، بلکه به این معنا که دیدن نمایش برای بخش بزرگی از مردم کاری دشوار، پرهزینه و گاه ترس‌آور است. برای همین، بسیاری از کسانی که دوست دارند بازی کنند، هرگز پا به هیچ سالنی نمی‌گذارند. آن‌ها صحنه را در حیاط مدرسه، پشت‌بام خانه یا حتی کنار ساحل می‌سازند و تماشاگرانشان همسایه‌ها و رهگذران‌اند.

این گروه‌ها را «تئاتر محله» می‌نامند، اما خود اعضا بیشتر ترجیح می‌دهند بگویند «صدا و صحنه». نام تازه‌ای است که در تابستان ۱۴۰۱ انتخاب شد، وقتی نزدیک به سی نفر از نوجوانان و جوانان چند محله دور هم جمع شدند تا ببینند آیا می‌شود بدون سالن، بدون بلیت و بدون فاصله میان بازیگر و تماشاگر هم نمایش ساخت یا نه. پاسخ آن‌ها این بود که نه‌تنها می‌شود، بلکه شاید همین نبودها باعث می‌شود نمایش صادق‌تر شود.

در بسیاری از محله‌های بندر نیلاب، سالن نمایش وجود ندارد. نه به این معنا که هیچ‌کس نمایش نمی‌بیند، بلکه به این معنا که دیدن نمایش برای بخش بزرگی از مردم کاری دشوار، پرهزینه و گاه ترس‌آور است. برای همین، بسیاری از کسانی که دوست دارند بازی کنند، هرگز پا به هیچ سالنی نمی‌گذارند. آن‌ها صحنه را در حیاط مدرسه، پشت‌بام خانه یا حتی کنار ساحل می‌سازند و تماشاگرانشان همسایه‌ها و رهگذران‌اند.

این گروه‌ها را «تئاتر محله» می‌نامند، اما خود اعضا بیشتر ترجیح می‌دهند بگویند «صدا و صحنه». نام تازه‌ای است که در تابستان ۱۴۰۱ انتخاب شد، وقتی نزدیک به سی نفر از نوجوانان و جوانان چند محله دور هم جمع شدند تا ببینند آیا می‌شود بدون سالن، بدون بلیت و بدون فاصله میان بازیگر و تماشاگر هم نمایش ساخت یا نه. پاسخ آن‌ها این بود که نه‌تنها می‌شود، بلکه شاید همین نبودها باعث می‌شود نمایش صادق‌تر شود.

صدا و صحنه؛ در محله‌هایی که نمایش نمی‌رود و صندلی کم است

مهدی رحیمی

در بسیاری از محله‌های بندر نیلاب، سالن نمایش وجود ندارد. نه به این معنا که هیچ‌کس نمایش نمی‌بیند، بلکه به این معنا که دیدن نمایش برای بخش بزرگی از مردم کاری دشوار، پرهزینه و گاه ترس‌آور است. برای همین، بسیاری از کسانی که دوست دارند بازی کنند، هرگز پا به هیچ سالنی نمی‌گذارند. آن‌ها صحنه را در حیاط مدرسه، پشت‌بام خانه یا حتی کنار ساحل می‌سازند و تماشاگرانشان همسایه‌ها و رهگذران‌اند.

این گروه‌ها را «تئاتر محله» می‌نامند، اما خود اعضا بیشتر ترجیح می‌دهند بگویند «صدا و صحنه». نام تازه‌ای است که در تابستان ۱۴۰۱ انتخاب شد، وقتی نزدیک به سی نفر از نوجوانان و جوانان چند محله دور هم جمع شدند تا ببینند آیا می‌شود بدون سالن، بدون بلیت و بدون فاصله میان بازیگر و تماشاگر هم نمایش ساخت یا نه. پاسخ آن‌ها این بود که نه‌تنها می‌شود، بلکه شاید همین نبودها باعث می‌شود نمایش صادق‌تر شود.

ادامهٔ مطلب در صفحهٔ ۱۲ ستون ۳